

CATALUNYA RELIGIÓ

VERSÍO EN PAPER | TOTA L'ACTUALITAT A WWW.CATALUNYARELIGIO.CAT DIVENDRES 7 DE SETEMBRE DEL 2018 | Número 6

PÀG. 3 | JOSEP LLIGADAS

Una magnífica homilia del bisbe Vadell

PÀG. 5 | LLUÍS SERRA

Espais compartits

PÀG. 10 | 11 DE SETEMBRE

Omella i Pardo reforcen el missatge de convivència en la Diada i Pardo recorda els presos

PÀG. 14 | RELIGIOSOS

Nou ministre general dels Caputxins

PÀG. 16 | CULTURA

Un nou espai museogràfic a Vallbona

Mor mossèn Dalmau, el capellà resistent | PÀG. 7

PÒRTIC

La mort de capellans com mossèn Dalmau sovint té més ressò fora de l'àmbit eclesial que a dins. És normal perquè són persones que sobretot han fet vida fora de la sagristia. El més important és que amb aquesta presència, que a vegades incomoda per la seva heterodòxia, mantenen una paraula evangèlica en espais on l'estructura eclesial no arriba. El problema és qui ve darrera de mossèn Dalmau.
Bona Diada Nacional a tothom!

SUMARI

3 Panoràmica

Una magnífica homilia del bisbe Vadell, per Josep Lligadas
Espais compartits, per Lluís Serra

7-20 Actualitat

Mor mossèn Dalmau, el capellà resistent
Omella i Pardo reforcen el missatge de convivència en la Diada i Pardo recorda els presos
Nou ministre general dels Caputxins
Un nou espai museogràfic a Vallbona

21 Recull de premsa

425 anys de l'Església de Solsona - Omella visita Sixena - L'assignatura de religió

22 Agenda

Missa de l'Onze de setembre - Any Panikkar - Bicentenari Maristes -
Missa pel Cardenal Vidal i Barraquer - Nit de les Religions

23 La setmana a les xarxes

Una magnífica homilia del bisbe Vadell

Per Josep Lligadas
a Una font que raja sempre

Com gairebé cada any, el 27 de juliol vaig anar a Mataró a la Missa de les Santes. M'imagino que a hores d'ara tothom ja sap què és això de la Missa de les Santes, amb la propaganda que n'hem arribat a fer tant els mataronins pròpiament dits com els ho hem estat una temporada, com és el meu cas. Una missa que dura gairebé tres hores, en què es canta el Kyrie, el Glòria, el Credo, etc., en llatí, segons la partitura escrita per mossèn Manuel Blanch l'any 1848, quan encara era seminarista. La canta un cor popular, format per tothom qui s'hi vol apuntar, que assaja durant una colla de setmanes. I és l'acte més característic de la festa major de la ciutat.

Jo vaig ser-hi per primer cop l'any 1981. Havia estat nomenat vicari de Santa Maria

de Mataró, i allà estava jo, a la presidència, al costat del rector mossèn Francesc Pou. I em va fascinar. No soc un apassionat de la música ni tinc gaires coneixements musicals, però aquell cant inacabable, interpretat amb moltes ganes, i seguit per tota l'assemblea també amb moltes ganes, va ser per a mi una experiència fantàstica. Allò era una missa que era més que una missa. Aquella música anava més enllà de les parets de l'església i passava a ser propietat de tota la ciutat. I l'església, aquell dia, s'obria a tothom, creients o no, molt ben simbolitzats tots per la presència de la corporació municipal.

Des d'aquell any, he faltat a la Missa de les Santes poquíssimes vegades. I hi he sentit, com és natural, un munt d'homilies. Algu-

nes de penoses, altres de normaletes i algunes de certament bones. Però crec que la millor de totes ha estat la d'aquest any, en què presidia la celebració el bisbe auxiliar de Barcelona Antoni Vadell. I d'aquesta homilia volia parlar jo avui.

El bisbe Vadell no ens va voler adoctrinar. Tampoc no va voler criticar ni defensar res. Ni enviar cap encàrrec a les autoritats presents. Sinó que es va ficar dintre el que aquella celebració significava i ens va ajudar a explicitar-ho, a expressar-ne el sentit. Per a això, no va comentar les lectures que acabàvem de llegir sinó que va comentar el conjunt de la celebració, que és probablement el que en un dia així resulta més adequat: la celebració com a conjunt, no

aquesta o aquella part. I ho va fer, i això també és fonamental, molt breument. No va pensar que havia d'aprofitar la molta clientela que tenia al davant per explicar-los bé això o allò, sinó que va considerar, amb tot l'encert, que una celebració com aquella necessitava poques paraules i que aquestes poques paraules captessin i interpretessin allò que allà estàvem vivint.

I en les seves breus paraules, va dir quatre coses bàsiques: la primera, un agraïment a les autoritats civils per la seva presència allà, que significava un reconeixement del pes que la identitat cristiana té en la nostra història i cultura, sense que això comporti deixar de banda altres identitats també presents a la vida ciutadana; la se-

gona, l'admiració ("estic impressionat") per aquella missa i la seva interpretació, que fa festa i és una manifestació de vida; la tercera, una pregunta: ¿i per què tanta festa? i la resposta: a les arrels d'aquesta festa hi ha la memòria d'unes noies que van trobar Jesucrist i li van dedicar la vida, fins a entregar-la totalment en el martiri; i la quarta, que per a nosaltres cristians, també la fe és un goig i una crida molt valuosa, que volem viure amb tota la intensitat de què siguem capaços, com van fer les Santes.

I ja no calia dir res més. Certament, la millor homilia que he sentit a la Missa de les Santes.

Espais compartits

Per Lluís Serra
a Gerasa

Un dissabte a la tarda, convidat a animar una sessió formativa per a joves adults, vaig proposar un exercici pràctic. Dos voluntaris van sortir al centre del grup. El terra estava enrajolat en quadrats. Vaig indicar que els tots es distribuïssin 18 rajoles. Després d'uns moments d'incertesa, cadascun es va apropiat de l'espai corresponent a nou rajoles. Distribució justa i equilibrada. Cadascun tenia el seu espai propi, on gaudia de llibertat total, i sabia que les altres nou rajoles no eren el seu territori, sinó el del seu company. Tot el grup va semblar que validava el resultat. Hi havia cap alternativa millor a aquesta solució?

Vaig comentar que les decisions preses reflectien una mentalitat individualista, un

rerefons neoliberal-capitalista a ultrança. La meua llibertat acaba on comença la llibertat dels altres. Compartiments estancs. Regnes de taifes. Hi havia, almenys, una altra possibilitat: compartir els espais. Tu pots entrar a les meves rajoles i jo a les teves. En comptes de tenir nou quadrats, cadascú en disposaria de 18. Per a això calia concòrdia, acord, respecte, tolerància... La llibertat engrandia així les fronteres gràcies a una actitud d'entesa i obertura. Els límits es dilueixen i la circulació s'agilitza. En això consisteix, almenys a internament, un dels grans èxits de la Unió Europea. No es tracta d'envair el company, sinó de compartir amb ell els espais. Sense colonitzar-los. Sense voler fer-se'n l'amo en una lluita de poder. Els mateixos criteris serveixen per

als espais públics, que compartim de manera desigual. Hi ha qui ocupa un espai més gran perquè hi té aparcat el cotxe. El vianant redueix l'ocupació al seu cos. N'hi ha que vesteixen amb uns colors. D'altres, amb uns altres. Quan falla la concòrdia, qualsevol conducta pot resultar agressiva. L'ambient es torna rígid i sorgeix la polè-

mica per qualsevol petitesa. Defensar com a valor màxim la neutralitat és un parany. Les persones no som neutrals. La temptació és neutralitzar l'espai. Sucumbir-hi resulta nefast.

LLUÍS SERRA | [LLEGIR AL WEB](#)

Mor mossèn Dalmau, el capellà resistent

No hi va haver mobilització o protesta anti-franquista on no estigués present mossèn **Josep Dalmau**. Un dels capellans amb més connexions amb els moviments polítics i la resistència cultura del país, especialment amb les causes perdudes. Ha mort aquest dimecres 5 de setembre a punt de

complir el 92 anys. El funeral s'ha celebrat aquest divendres a l'església de Gallifa, en el santuari ecològic que ell va aixecar.

Nascut a Sant Llorenç Savall el 1926, va ser ordenat sacerdot al mateix poble el 1952. La seva implicació política i cultural va fer que

el 1956 l'arquebisbe de Barcelona, després de passar per Sabadell i Vilanova i la Geltrú, l'exiliés als límits del bisbat, al castell de Gallifa, prop de la seva població natal.

La resistència

Expulsat de la Universitat de Salamanca per protestar; denunciat per promoure caramelles en català a Sabadell; l'expulsió com a professor d'ètica de l'Escola d'Aprenents; la protesta contra les tortures a **Jordi Pujol** que van significar el 1965 la primera condemna del Tribunal d'Ordre Públic d'un capellà; la manifestació de capellans a la Via Laietana; la Caputxinada; la Tancada d'intel·lectuals a Montserrat contra el Procés de Burgos; una vaga de fam a Santa Cecília de Montserrat contra el Concordat; un llibre contra l'Opus Dei segrestat per **Manuel Fraga**; l'Assemblea de Catalunya... Tota protesta política d'aquells anys comptava amb l'activa presència de mossèn Dalmau. Mentre paral·lelament des de Gallifa promovia també la resistència cultural a través de trobades i publicacions diverses.

Diversos noms il·lustres d'aquella època apareixen en la seva biografia. Mossens com **Casimir Martí**, **Ricard Pedrals**, **Antoni**

Totusaus, el militant obrer i cristià, **Guillem Rovirosa**, el caputxí **Jordi Llimona** i altres referents eclesials com **Joan Piñol** o **Pepe Beunza**.

Durant la transició es va acostar a diversos moviments polítics d'esquerreres com el PSUC, l'MSC, o els socialistes de **Josep Pallach**, i va compartir algunes lluites sindicals anarquistes. També va participar en el retorn del president **Josep Tarradellas**. Tot això no el va fer home de partit, però el va convertir en un eclesiàstic respectat i escoltat en aquests sectors aparentment més allunyats de l'Església.

Xirinacs i l'acció no violenta i la independència

Un dels punts claus de l'activisme de mossèn Dalmau va ser la promoció de l'acció no violenta, també sota dictadura. Un moviment d'inspiració cristiana en què va caminar especialment al costat de **Lluís Maria Xirinacs**, sota l'impuls de Pax Christi. Uns principis dels que avui encara beuen molts moviments socials i polítics catalans, la resistència pacífica. Durant la transició, van focalitzar la seva lluita en l'objecció de consciència i la insubmissió al servei militar.

També establerta la democràcia, Dalmau va centrar el seu compromís polític en l'independentisme. Quan aquest era un moviment clarament minoritari, mossèn Dalmau va ser-ne un dels principals activistes. Especialment es va dedicar a argumentar i defensar el dret a l'autodeterminació. Va ser president de la Convenció per la Independència creada el 1990.

Tota aquesta activitat política el va convertir en un personatge incòmode per a l'Església, que el va mantenir a Gallifa. Malgrat les seves capacitats de lideratge, d'organització i intel·lectuals, tampoc era un home de carrera eclesiàstica. Però potser el més important és que va ser una presència d'Església en aquests moviments a vegades radicalitzats, on va mantenir la divisa de la resistència amb la no-violència. I on va voler ser una veu evangèlica.

Mare de Déu de l'Ecologia

La resistència de mossèn Dalmau també el va portar a fer dels problemes oportunitats. El suposat aïllament a Gallifa mai va ser tal, i el va convertir en un punt de trobada. I sobretot es va avançar als temps. A mitjans dels vuitanta va convertir la capella

de l'antic castell de Gallifa, que actualment depèn del bisbat de Vic, en un santuari ecològic quan aquest tema només estava en l'agenda de minories conscienciades.

El 1986 es va obrir oficialment el Santuari Ecològic de Gallifa, sota l'advocació de la Mare de Déu l'Ecologia, amb una imatge entronitzada durant la inauguració. Des d'allà va promoure un treball de conscienciació ecològica que avui també ha fet forat a la resta de la societat. L'Aplec anual ha comptat sempre amb una gran concurrència.

L'obra de Dalmau es completa amb una extensa publicació d'articles i textos diversos i llibres centrats en el seu moment en el diàleg amb el marxisme i la seva visió de la reforma eclesial del Vaticà II amb textos com *Distensions cristianomarxistes* (1967) o *L'Església subterrània* (1969). Els darrers anys es va centrar en llibres sobre la independència de Catalunya amb títols com *Catalunya segrestada* (1993) o *Espanyols per força* (2002). També va publicar les memòries: *Un capellà rebel, un sacerdot lliure. Memòries: primera part (1926-1968)* i *Segones memòries. Una lluita per sobreviure amb dignitat* (2014).

Entre altres reconeixements dels darrers anys va rebre la Creu de Sant Jordi (1996), el Premi Jaume I d'Actuació Cívica (1996) i el Memorial Joan XXIII per la Pau (2002).

En un dels seus textos, Dalmau demanava una actitud esperançada davant la mort

com un dels principals testimonis que podien oferir els cristians: "El cristianisme ha arribat a semblar incompatible amb la joia del viure i amb el sentit de l'humor. Sembla més vinculat a les pors i a les repressions... gestionant sovint els terrors i els falsos sentiments de culpabilitat. Les comunitats

cristianes no haurien de complaure's en la tristesa, sinó en la joia, i trobar la manera de ser reconegudes com a promotores d'energies alliberadores i festives".

JORDI LLISTERRI -CR | [LLEGIR AL WEB](#)

Omella i Pardo reforcen el missatge de convivència en la Diada i Pardo recorda els presos

L'arquebisbe de Barcelona, Joan Josep Omella, i el bisbe Girona, Francesc Pardo, afronten en les cartes dominicals d'aquest diumenge la situació política que viu Catalunya davant la celebració de la Diada de l'11 de Setembre. Els dos insisteixen en el missatge de "cohesió social" i "convivència" que han transmès els bisbes catalans en les notes conjuntes. Pardo fa també una demanda concreta a "ser molt a prop" dels presos i exiliats "que sofreixen".

El cardenal Omella dedica la carta setmanal a la "Diada de Catalunya" i argumenta en una línia similar al que ja va expressar en una carta del gener d'aquest any. Demana que aquest 11 de setembre es faci "present l'esperit franciscà, tan arrelat a la cultura catalana". Assegura que "només en un clima de concòrdia és possible avançar cap a 'una solució justa a la situació creada que sigui mínimament acceptable per

a tots, amb un gran esforç de diàleg' que demanaven els bisbes catalans el passat febrer.

Segons Omella, "darrerament hem viscut fets i signes positius en aquesta línia. Tant de bo n'arribin d'altres i puguem crear un clima nou". També assegura que "l'Església catòlica cal que sigui un factor de cohesió social, una instància que cerqui i promogui camins de bona voluntat, camins d'esperança i pau, camins de comunió i no de confrontació".

El bisbe de Girona també centra la carta dominical en la "Diada Nacional" en una situació "complexa que comporta sofriment i, alhora, esperança". Explica que "el manament de l'amor als altres com a exigència evangèlica també inclou l'amor al propi país i a la seva gent, i compartir els seus goigs, sofriments i esperances".

Pardo creu que “ens ha de preocupar la tensió que es viu, en algunes situacions, entre grups de diverses opcions polítiques” amb “enfrentaments que dificulten la convivència”. “No hem respondre a les desqualificacions amb més desqualificacions, sinó valorar la pluralitat mantenint el respecte mutu” diu. I que “No esquincem llaços. Al contrari: en positiu, construïm ponts de «comunió», exigència especial per a nosaltres, cristians.

Presos i exili

El bisbe de Girona, però, comença la seva carta remarcant que “vivim sentiments de dolor i preocupació pels qui estan privats de llibertat a la presó amb unes acusacions que gran part de la ciutadania rebutja; també pels qui s’han vist forçats, d’una manera o altra, a l’exili”. I que “com a cristians, sempre ens cal ser molt a prop de les persones que sofreixen, i per això en aquesta diada ens hem de sentir propers a totes elles, no per opcions polítiques, sinó per exigències de la nostra fe i de les obres de misericòrdia”. Un idea en la línia de la posició dels bisbes catalans respecte l’acostament dels presos.

Altres bisbes i eclesiàstics també s’han pronunciat denunciant aquesta situació. Fa pocs dies, l’arquebisbe d’Urgell, Joan-Enric Vives, durant la festa de Sant Gil al Santuari de Núria, va demanar la bona convivència entre tots els catalans, el diàleg i el respecte i l’alliberament i el bon tracte de tots els presos, els preventius i els ja jutjats, i totes les persones que estan lluny del país per motius diversos.

Aquest és el text de les dues cartes dominicals que publiquen els fulls diocesans d’aquest diumenge que parlen de la Diada.

Davant la Diada d’aquest any

Cardenal Joan Josep Omella. Arquebisbe de Barcelona

Davant la Diada de Catalunya, que s’escau el proper dimarts, em venen a la memòria les paraules inicials d’una famosa pregària per la pau, segons l’esperit de sant Francesc d’Assís. Amb aquestes paraules, molts homes i moltes dones de bona voluntat d’arreu del món s’han dirigit a Déu

durant segles. Són aquestes: «Senyor, feu de mi un instrument de la vostra pau. Que on hi hagi odi, hi posi amor. On hi hagi ofensa, hi posi perdó. On hi hagi discòrdia, hi posi la unió. On hi hagi error, hi posi la veritat».

Aquest Onze de Setembre pot ser un bon dia per fer present l’esperit franciscà, tan arrelat a la cultura catalana. En les actuals circumstàncies, és possible que algú pensi que això és una utopia. Però hi ha utopies que, amb la bona voluntat de tots i amb creativitat, acaben convertint-se en realitat.

Ja ho vam dir els bisbes de les diòcesis catalanes en la trobada del setze de febrer d’aquest any: «Els bisbes [...] adrecem una crida a tothom a fer un esforç per refer la confiança mútua dins d’una societat com la nostra en la qual es dona una gran pluralitat cultural, política i també religiosa. La cohesió social, la concòrdia, sentir-nos propers els uns als altres i el respecte als drets de totes les persones que viuen a Catalunya ha de ser un dels nostres objectius prioritaris en aquest moment».

El meu desig és fer una crida a la concòrdia, perquè em sembla que només en un clima de concòrdia és possible avançar cap a «una solució justa a la situació creada que sigui mínimament acceptable per a tots, amb un gran esforç de diàleg des de la veritat, amb generositat i amb recerca del bé comú». Darrerament hem viscut fets i signes positius en aquesta línia. Tant de bo n'arribin d'altres i puguem crear un clima nou. Que Déu ens hi ajudi!

Cal bastir ponts. I cal fomentar una convivència vital i confiada. L'Església catòlica cal que sigui un factor de cohesió social, una instància que cerqui i promogui camins de bona voluntat, camins d'esperança i pau, camins de comunió i no de confrontació.

Us demano, doncs, que pregueu a Déu pel nostre poble i que feu vostra la pregària de sant Francesc. Em sembla que té el mèrit de ser tan universal que la poden fer seva tots els homes i les dones de bona voluntat, sigui quina sigui la seva religió o actitud davant les creences. També recordo que al Missal Romà hi ha una bonica pre-

gària pel propi país o per la pròpia ciutat, que es refereix significativament a l'esperit de concòrdia, i que diu: «Déu, Pare nostre, que amb admirable providència governeu el món, escolteu aquesta pregària pel nostre país, perquè la saviesa de les seves autoritats i l'honestat dels seus ciutadans enrobusteixin la concòrdia i la justícia i puguem viure en la pau i en el progrés constant». Només puc afegir-hi: que així sigui. Bona Diada a tothom!

Diada Nacional de Catalunya

Francesc Pardo. Bisbe de Girona.

Dimarts celebrem la Diada Nacional. A Catalunya vivim una situació complexa que comporta sofriment i, alhora, esperança. El manament de l'amor als altres com a exigència evangèlica també inclou l'amor al propi país i a la seva gent, i compartir els seus goigs, sofriments i esperances.

Els cristians, com recomana sant Pau, ens hem d'interessar per tot allò que és respectable, just, amable... per tot allò que és vir-

tuós i digne d'elogi. Com a ciutadans, ens preocupem sempre pel present i pel futur de Catalunya, però més en diades assenyalades, com ho és la Diada Nacional.

Vivim sentiments de dolor i preocupació pels qui estan privats de llibertat a la presó amb unes acusacions que gran part de la ciutadania rebutja; també pels qui s'han vist forçats, d'una manera o altra, a l'exili. No podem oblidar el sofriment i l'angoixa d'ells mateixos i de les seves famílies.

Com a cristians, sempre ens cal ser molt a prop de les persones que sofreixen, i per això en aquesta diada ens hem de sentir propers a totes elles, no per opcions polítiques, sinó per exigències de la nostra fe i de les obres de misericòrdia.

Tanmateix, també ens ha de preocupar la tensió que es viu, en algunes situacions, entre grups de diverses opcions polítiques amb relació a Espanya. Aquesta tensió provoca enfrontaments que dificulten la convivència.

Siguem conscients que ningú no és propie-

tari del país, i que el país no acull una sola cultura ni admet una sola manera d'estimar-lo. És prioritari esforçar-se per cercar el bé comú per sobre de la pròpia manera de pensar el present o el futur, i per sobre de qualsevol estratègia. Concretament, ens cal ser respectuosos, justos, amables envers les persones i grups que tenen diferents opcions en relació amb el present i el futur de Catalunya. Per això cal sempre el discerniment i un comportament pacificador i cívic.

L'amor al propi país i la recerca de la seva millora en totes les dimensions no ha de convertir-se en una actitud egoista i tancada. Al contrari, cal que aquesta actitud promogui la convicció que també som ciutadans del món, amb voluntat de cer-

car la millor manera de conuiu amb els diversos pobles d'Espanya i d'arreu.

Tractem bé tota persona: les persones més properes i les més allunyades de nosaltres a causa de les seves posicions, tarannàs... i tant en les relacions d'àmbit familiar i veïnal com polític. No hem respondre a les desqualificacions amb més desqualificacions, sinó valorar la pluralitat mantenint el respecte mutu. És fonamental preservar la convivència atenent a la diferència com a necessari patrimoni col·lectiu. No esquinçem llaços. Al contrari: en positiu, construïm ponts de «comunió», exigència especial per a nosaltres, cristians.

L'amor a Catalunya es manifesta per a nosaltres en diverses accions, però també en

la pregària. Cadascú ha d'actuar segons les seves conviccions i participar en els actes que consideri més adients, amb la condició que siguin pacífics i respectin els drets de les persones.

I també cal pregar per Catalunya. La pregària no significa magnificar cap opció, sinó confiar a Déu els fets i situacions que es viuen i estar atents a la seva Paraula. La pregària és, sobretot, una actitud en el moment d'afrontar les alegries, les penes i les preocupacions. I, des d'aquesta experiència, ens ajudarà a viure cada moment de la nostra vida, d'il·luminar-la i confortar-la.

Nou ministre general dels Caputxins

El Capítol General del Caputxins reunit a Roma ha escollit aquest dilluns el nou ministre general, el màxim responsable a nivell mundial. L'escollit és **Roberto Genuin**, italià i diverses vegades ministre provincial de Venècia. Quan l'electe va acceptar l'encàrrec dels seus germans capitulars, tota l'assemblea es va aixecar i de peu li va tributar una gran ovació.

Fra Roberto Genuin és el 73è ministre general de l'Orde de Frares Menors Caputxins, el tercer del mil·lenni (després de **John Corriveau** i **Mauro Johri**), i és del Veneto com fra **Flavio Carraro**, que va ser general entre 1982 i 1994. L'electe complirà el mandat per un sexenni.

Els caputxins estan celebrant el **86è Capítol General a Roma**. El calendari dels treballs capitulars fixava per a aquest matí d'avui l'elecció del nou ministre general de l'Orde. Al matí tots els frares capitulars van ser reunits en la gran capella del Col·legi

“Sant Llorenç de Brindis” per a una litúrgia especial i una oració per l'elecció del nou ministre.

Per tal de recordar als presents que el propi del Ministre és el servei als germans, va ser llegit un passatge de l'Evangelí de Mateu (20,20-28) i una pàgina de “Memorial segons el desig de la meua ànima” (2n Celano 184-186), on el seràfic pare **sant Francesc** indica les qualitats que ha de posseir el ministre. Immediatament, els capitulars van ser en processó fins a l'aula capitular, precedits del ministre sortint, que portava a les seves mans una llum encesa en el ciri pasqual.

Aquesta llum va ser col·locada davant de l'Evangelari mentre cadascun va prendre el seu lloc. Llavors l'Assemblea va entonar el “Veni Creator Spiritus” per invocar l'assistència de l'Esperit Sant en un dels moments més importants de la vida de l'Orde. El secretari del Capítol va procedir a la cri-

da nominal dels capitulars, i després van ser distribuïdes les targetes per efectuar la votació. En finalitzar l'emissió dels vots dels escrutadors van procedir a l'escrutini i com a resultat va ser electe el nou ministre general en aquesta primera votació.

Fra Roberto Genuin

El nou ministre general va néixer el 20 de setembre de 1961 a Falcade (província i diòcesi de Belluno, Itàlia), fill d'**Antonio Genuin** i **Valeria Adami**, formant part d'una família creient i nombrosa. Va ser batejat als pocs dies, el 24 de setembre. Als 11 anys va entrar al Seminari Seràfic de Castelmonte (província d'Udine). Va iniciar l'any del noviciat a Lendinara (Província de Adria-Rovigo) el 3 d'octubre de 1980, ementent la professió temporal el 4 d'octubre de 1981 i la perpètua el 30 de juny de 1985 a Venècia. Va aconseguir el batxillerat en Teologia «Summa cum laude» en l'Estudi Teològic interprovincial «Laurentianum» de

Venècia, el 1986. Va ser ordenat prevere el 27 de juny de 1987 a la seva parròquia natal a Falcade (Belluno). Membre del Col·legi internacional de Roma entre 1991 a 1996, a la Pontifícia Universitat Lateranense va aconseguir el Doctorat de recerca en «Utrouque iure».

Encara diaca, va ser animador del Seminari Seràfic (1986-1987), convertint-se després en el seu director (1987-1991). Després dels estudis a Roma, va ser nomenat Guardià a Venècia, vice-director de l'Estudi Teològic «Laurentianum» i docent estable del mateix (1996-2008). Elegit Vicari provincial, va participar com a delegat en els Capítols generals 2006, 2012 i 2018. El 2008 va ser elegit Ministre provincial per dos triennis. El 2014 el ministre general el va nomenar primer ministre provincial de la nova província vèneta de la "Santa Creu". Al 2017, Fra Roberto Genuin va ser nomenat Guardià del convent de Rovereto (Trento).

En el seu període com a Ministre provincial va visitar a tots els frares de la seva província a Itàlia i a l'exterior, on els seus germans col·laboren com a missioners en el silenciós servei a l'Església (Angola, Cap Verd, Moçambic, Brasil, Gràcia. Hongria, Geòrgia, Israel, Suïssa).

Responent la demanda, l'Orde ha acceptat enviar joves frares no només a les Delegacions provincials de Grècia i Hongria, sinó també a les noves presències a Geòrgia, a Suïssa i a Clermont-Ferrand (França) en adhesió al «Projecte Europa». Ha col·laborat assíduament, com a membre de la Comissió, a la revisió de les Constitucions de l'Orde, dotant-les de tot l'aparell jurídic en les notes. Va ser membre de la Comissió preparatòria del Capítol general 2018, que després l'ha elegit Ministre.

Un nou espai museogràfic a Vallbona posa en valor el monaquisme cistercenc femení

El Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya ha impulsat, junt amb l'Obra Social "la Caixa", el nou espai expositiu del Reial Monestir de Santa Maria de Vallbona, inaugurat dissabte passat pel President de la Generalitat, **Quim Torra**.

El nou espai expositiu explica, amb la veu i la mirada femenina de la comunitat de monges, els fonaments espirituals del monaquisme cistercenc i la història del monestir. Per primera vegada s'explica i s'exposa al públic el gran tresor del monestir: la farmàcia i la seva col·lecció d'atuells, la millor d'època moderna que es conserva a Catalunya.

Amb el nom "Santa Maria de Vallbona; el monaquisme femení", aquest nou espai expositiu té com a objectiu posar en valor el patrimoni històric del Monestir i de la mateixa comunitat monàstica, i posicionar-lo com un dels grans actius del turisme patrimonial de Catalunya. Alhora, vol con-

tribuir a la comprensió de la vida religiosa de la comunitat, tot generant una experiència de visita transformadora que arribi a tots els públics.

Una mirada femenina

El nou espai habilitat explica amb la veu i la mirada femenina de la comunitat de monges, els fonaments espirituals del monaquisme cistercenc i la història del monestir de Vallbona que va començar a finals del segle XII. Un monestir de dones cultes, on es treballava. Alhora, explica i exposa per primera vegada al públic el gran tresor del monestir: la Farmàcia i la seva col·lecció d'atuells, considerada la millor d'època moderna que es conserva a Catalunya.

L'espai museogràfic, que es troba a l'anomenada Sala Gòtica del monestir, antic dormitori de les monges, s'ha concebut de manera immersiva per tal que els visitants experimentin vivencialment el sistema de vida de

la comunitat, copsin els més de vuit segles d'història i revisquin moments tan crucials com l'origen eremític de la comunitat o d'altres de sorprenents com el període durant el qual les monges van ser apotecàries. Per aconseguir-ho, s'ha dotat l'espai de recursos museogràfics immersius i evocadors i d'un fil narratiu que transportarà al visitant en el temps. Així, s'accedeix en un espai atmosfèric subtil i sensible, de silenci, amb una il·luminació sòbria que evoca la memòria intangible del monestir, però alhora ple de veu, la de la comunitat que ha perviscut durant tots aquests segles.

El discurs expositiu està dividit en tres apartats que s'expliquen a través de tres projeccions mapejades amb personatges virtuals que, a banda de tenir una funció informativa, didàctica i documental, estan pensades per generar efectes de sorpresa, especialment d'ubicació en la realitat monumental jugant amb l'espai, els elements exposats i el relat. La il·luminació marca el ritme de la visita i els diferents capítols d'aquest relat, obrint i tancant l'escena, mentre una veu femenina representativa de les monges del monestir guia el visitant

durant tot el recorregut i explica la seva història, la de la comunitat religiosa.

La farmàcia i l'scriptorium

El recorregut s'inicia reivindicant la intel·lectualitat de la comunitat femenina a través de l'scriptorium que dona pas a un gran audiovisual sobre la història de la comunitat i del monestir per dedicar un apartat final al gran tresor del monestir, la farmàcia.

L'scriptorium. A través d'un *mapping* amb personatges virtuals i d'una escenografia es recrea aquest espai per recordar com el monestir va afavorir sempre la saviesa de les monges. Des del segle XIII, Vallbona va tenir escola monacal, on rebien formació noies pertanyents a la noblesa, i un *scriptorium*, on un grup de monges es dedicaven a copiar i decorar els manuscrits per nodrir la biblioteca del monestir. Del fons documental que s'hi conserva destaquen llibres miniats com els que s'exposen ara per primera vegada, datats entre els segles XIII i XV, com un sacramentari cistercenc, una Bíblia sacra i un còdex en el qual es recullen les cartes de **Sant Bernat** a la seva germana **Humbelina** i un gradual.

La memòria del monestir. Una gran projecció al fons de la primera sala dona pas a la història del monestir i de la seva comunitat des de la seva fundació durant el segle XII fins a l'actualitat, destacant les principals abadesses i protectors que va tenir al llarg dels segles. Una memòria expressada tant en els documents preservats com en l'arquitectura i en la vitalitat de l'actual comunitat. Mostra d'aquesta memòria són els objectes exposats en aquest àmbit com són la Regla de sant Benet, venerable text del segle VI que sant Benet va escriure perquè els monjos i monges cerquessin Déu en l'escola del servei del Senyor que és "el monestir". El bàcul abacial, símbol del guiatge espiritual de la comunitat que l'abadessa té encomanat seguint l'exemple del Bon Pastor, o les cartes de professió escrites i decorades per les novícies abans de professar, i presentades davant l'altar a l'hora de fer els vots perpetus.

A través d'una gran maqueta que s'eleva i s'inclina cap al visitant, s'explica l'evolució arquitectònica del monestir, des de mitjan segle XII amb les formes austeres i les àmplies obertures de les esglésies caracte-

rístiques de l'arquitectura del Cister fins a l'època gòtica, posant l'accent en els espais més importants del cenobi.

La farmàcia. Des de la fundació del monestir fins al segle XVI (Concili de Trento), les monges també exerciren d'apotecàries i disposaven de farmàcia, on elaboraven cures a partir d'herbes remeieres, amb les que guarien, no només l'ànima, sinó també el cos dels fidels. Molts monestirs tenien apotecaria però molt pocs l'han conservat, entre ells Santa Maria de Vallbona. Per primera vegada s'exposa al públic l'excel·lent col·lecció del monestir que consta d'uns 50 pots de ceràmica esmaltada i decorada amb blau cobalt, amb el nom dels productes que contenia, la majoria del segle XVIII, així com una col·lecció de caps de fusta policromada del mateix període que contenien productes bàsics i altres d'elaborats. També s'exposen el cordialer, l'armari on es guardaven pots de vidre amb remeis anomenats cordials que

servien per vigoritzar el cor i altres medicaments; un conjunt d'atuell amb els que preparaven medicaments, i els recipients que servien per a operacions farmacèutiques bàsiques.

La visita a la nova exposició, que té una durada de 30 minuts, es fa en grups reduïts i suposa un complement perfecte a la visita al monument, ampliant-la qualitativament i contribuint a que els visitants visquin una experiència global i satisfactòria. Un nou element interpretatiu que contribuirà a posicionar el monument com a recurs turístic de primer ordre a les terres de Lleida i Aran.

Programa Patrimoni en Acció

Paral·lelament a les actuacions realitzades a Santa Maria de Vallbona, el Departament de Cultura, a través de l'Agència Catalana del Patrimoni Cultural, i l'Obra Social "la Caixa", estan treballant en altres projectes de posada en valor dels monestirs reials

de la Ruta del Cister com són un nou espai expositiu al refector del monestir de Santes Creus anomenat 'Arquitectura i Poder' i l'audiovisual de les tombes reials, així com el projecte museogràfic del centre de recepció de visitants de Poblet.

Aquest projecte s'ha realitzat en el marc del programa "Patrimoni en Acció", amb l'objectiu de fomentar l'ús i el coneixement del patrimoni cultural català. L'Agència Catalana del Patrimoni Cultural ha portat a terme la coordinació del projecte museogràfic que ha finançat l'Obra Social "la Caixa" amb una inversió total de 545.000 euros: 495.000 euros dels quals s'han destinat al projecte museogràfic i 50.000 euros l'adequació de l'espai d'acollida de visitants i la senyalització interpretativa del monument, realitzades també en el marc d'aquest programa de col·laboració.

El papa Francesc rep el cardenal Sistach en audiència privada

Dilluns el papa Francesc va rebre en audiència privada al cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe emèrit de Barcelona.

El cardenal Martínez Sistach va expressar al Papa la seva proximitat i la seva adhesió afectuosa a la tasca que realitza com a bisbe de Roma i successor de Sant Pere en el seu servei a l'Església i al món, en el procés de reforma assenyalat en el seu document programàtic *Evangelii gaudium* i a defensar la tolerància zero en els delictes de pedofília.

ARQUEBISBAT DE BARCELONA | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Els arquebisbes Pujol i Vives fan costat al Papa

L'arquebisbe de Tarragona, Jaume Pujol, va publicar un nota al Twitter de suport al papa Francesc. Arran de l'ofensiva integrista contra el papa dels darrers dies, Pujol assegura que "en aquests moments, juntament amb la pregària, és bo expressar-li el nostre reconeixement, suport i afecte com a pare i pastor". També l'arquebisbe d'Urgell, Joan-Enric Vives, ha fet publica una carta de suport. El bisbe de Terrassa, Josep Àngel Saiz, també va expressar-se al Twitter per demanar pel papa Francesc la "lucidesa i fortalesa necessàries en el moment present per guiar la nau de l'Església".

REDACCIÓ CR | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

La Unió de Religiosos de Catalunya dona suport al Papa

La Junta Directiva de la Unió de Religiosos de Catalunya, l'URC, ha enviat un comunicat aquest divendres de suport al papa Francesc. Després dels darrers esdeveniments que han afectat al papa Francesc en el seu recent viatge apostòlic, expressen, "la seva adhesió i suport al pontífex".

Alhora intensifiquen la pregària "perquè Déu l'il·lumini i li mantingui el coratge en aquests moments d'especial dificultat", així com reafirmen "una comunió eclesial i el compromís d'aplicar el seu missatge i fer seves les reformes iniciades".

REDACCIÓ CR | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

La formació en el lleure dels educadors maristes

Durant aquest estiu, animadors dels moviments juvenils maristes CMS (Centre Marista d'Escoltes) i Fajmacor (Federació d'Associacions Mà oberta-Cor Obert), així com altres joves han dedicat el seu temps a formar-se per poder seguir fent el seu servei com a educadors i educadores en el lleure. Del 20 al 31 d'agost s'han format en pedagogia, psicologia, recursos i tècniques d'animació, educació ambiental, educació per a la salut i moltes altres matèries relacionades amb la tasca d'un educador/a en el lleure.

MARISTES | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Mor el jesuïta i arquitecte Enric Comas

Aquest dimarts 4 de setembre ha mort a Sant Cugat del Vallès el jesuïta i arquitecte Enric Comas de Mendoza, nascut a Barcelona l'any 1924. Després de fer estudis d'arquitectura a l'Escola Superior d'Arquitectura de Barcelona, l'any 1950 va entrar al noviciat de la Companyia de Jesús a Veruela (Saragossa) i va ser ordenat sacerdot a Sant Cugat del Vallès el 1962. Al llarg de la seva vida ha combinat la seva feina com a arquitecte amb activitats pastorals, especialment com a consiliari d'agrupaments escoltes, com l'Agrupament Escolta Montserrat Xavier o els Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi.

JESUÏTES | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Cambrils presenta el programa complet de l'Any Vidal i Barraquer

Aquest dijous s'ha presentat el programa complet de l'Any Cardenal Vidal i Barraquer. L'Any Cardenal Vidal i Barraquer va engegar el passat 15 de maig, coincidint amb els 40 anys del retorn de les despulles del cardenal, i s'allargaran fins el març del 2019. L'inici del gruix de les activitats el marcarà la missa commemorativa del 75è aniversari de la mort del cardenal, que oficiarà l'arquebisbe de Tarragona, Jaume Pujol, el proper 13 de setembre al Santuari de la Mare de Déu del Camí.

AJUNTAMENT DE CAMBRILS | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

La missa d'aniversari dels 425 anys de l'Església de Solsona omple la catedral
Dil, 03/09/2018 | Regió7

L'arquebisbe Omella visita de vacances Sixena amb el bisbe de Barbastre
Dm, 04/09/2018 | Segre

Sant Pol de Mar rehabilita l'ermita de Sant Pau
Dc, 05/09/2018 | La Vanguardia

Pares de la concertada demanen que el pacte contra la segregació
Dm, 04/09/2018 | Europa Press

Revisaran l'estat de més de 300 esglésies de l'Arquebisbat de Tarragona i el Bisbat de Tortosa
Dj, 06/09/2018 | Diari de Tarragona

El Camí Ignasià té una ruta amb bici per evitar la carretera que ningú no promou
Dj, 06/09/2018 | Regió7

El jutge diu que la policia no podia entrar en escoles concertades l'1-0
Dj, 06/09/2018 | 324.cat

Ensenyament es mostra "convençut" que es farà una assignatura de cultura religiosa tot i topar amb l'església
Dv, 07/09/2018 | ACN

Dilluns 10 setembre

- **Lectura del centenari de Raimon Panikkar. Amb Ignasi Moreta.** 17:15 h. Setmana del Llibre en Català - escenari 2. Barcelona.
- **Concert d'orgue amb Valentí Miserachs.** 19:00 h. Església parroquial de Sant Jaume Apòstol. Ulldemolins.
- **"Todo es tuyo". Concert d'Athenas.** 21:00 h. Parroquia de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa. Barcelona.

Dimarts 11 setembre

- **Missa de l'Onze de Setembre.** 11:00 h. Convoca la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat. Basílica de Santa Maria del Mar. Barcelona.
- **Vuit dies d'Exercicis.** Amb les Benaurances, a Manresa. Amb Adolfo Chércoles, sj. Fins dijous 20 de setembre. Cova de Sant Ignasi. Manresa.

Dimecres 12 setembre

- **"Llegir Raimon Panikkar".** Amb Ignasi Moreta. 19:00 h. Setmana del Llibre en Català. Barcelona.

Dijous 13 setembre

- **Presentació de 'Psicología de los siete pecados capitales'.** 19:00 h. Alibri Llibreria. Barcelona.
- **Taller sobre gir sufi.** 19:00 h. Casa Turca de Barcelona. Barcelona.
- **Missa pel Cardenal Vidal i Barraquer.** 20:00 h. Ermita de la Mare de Déu del Camí. Cambrils.

Divendres 14 setembre

- **Introducció a la meditació zen.** Fins diumenge, 16 de setembre. Casa Virupa. Tavertet.
- **Pelegrinatge a Lourdes.** Fins dilluns 17 de setembre. Inscripcions: Parròquia de Sant

Joan Maria Vianney. Barcelona.

- **Taller d'Enneagrama.** Fins diumenge, 16 de setembre. Amb Josep Lluís Iriberrri, sj. Cova de Sant Ignasi. Manresa.
- **La Creació, de Haydn.** Audició musical comentada. 16:00 h. Institut Art i Espiritualitat Sean Scully. Montserrat.
- **Maristes 200 i +.** De 19:00 a 21:00 h. Acte inaugural del bicentenari marista amb l'exposició itinerant. Mostra fins divendres 5 d'octubre. Sala d'actes Pompeia Grups dels Frares Caputxins. Barcelona.
- **L'Església de tot un poble.** Presentació de llibre a càrrec de Víctor Gay. 20:00 h. Centre Cívic de Sant Julià de Ramis. Sant Julià de Ramis.
- **Presentació de l'Anuari Urgelia.** 19:30 h. Seminari diocesà d'Urgell. La Seu.

Dissabte 15 setembre

- **La Nit de les Religions 2018.** 0:00 h. Barcelona.
- **Raimon Panikkar.** Conferència a càrrec d'Ignasi Boada. 11:00 h. Seminari Conciliar de Barcelona. Barcelona.
- **L'església de Santa Maria de Covet.** Visita guiada. 11:00 h. Covet.
- **Trobada de Campaners.** De 10:00 a 18:00 h. Ateneu Torrellenc. Torrelles de Llobregat.

Diumenge 16 setembre

- **Processó de la Mercè.** 17:30 h. Basílica de la Mercè. Barcelona.
- **150 anys de la Santíssima Trinitat.** 11:00 h. Parròquia de la Santíssima Trinitat. Vilafranca del Penedès.
- **Dia de la catedral.** De 10:00 a 18:30 h. Catedral de Vic.

Escoles Parroquials
@EscolesFP

Les 18 @escolesFEP comencem el curs de la millor manera possible: aprenent les unes de les altres, actualitzant la nostra Missió i fent xarxa, en la 1a Jornada d'Educadors #somFEP

9:50 - 7 de set. de 2018

CPL Editorial
@CPLeditorial

#litúrgiadeleshores #CPL60ANYS
#litúrgia #liturgia #Església

10:19 - 7 de set. de 2018

Obs. Blanquerna
@ObsBlanquerna

Lugares inspiradores @SeminariBcn

11:26 - 7 de set. de 2018

La Sagrada Família
@SagradaFamilia

Per si t'ho has preguntat alguna vegada: La Sagrada Família està situada a 35,15 m sobre el nivell del mar. #Bondivendres

5:00 - 7 de set. de 2018

Institut B Bioètica
@IBBioetica

Som a Amsterdam al Congrés de #EACME "Ethics in action" presentant diverses comunicacions sobre el final de la vida. Fem camí @IBBioetica

6:29 - 7 de set. de 2018

ClaretValls
@ClaretValls

Ahir, a Vic, trobada de formació i convivència entre joves professors dels col·legis Claret de Barcelona, Cornellà i Valls.

1:34 - 7 de set. de 2018

Maristes Catalunya
@MaristesCat

Vols viure una experiència enriquidora com a jove marista? Apunta't a la Trobada Internacional de Joves Maristes a #Guatemala. Aquí en tens tota la informació! bit.ly/2NjukGL

8:55 - 7 de set. de 2018

Monestir de Poblet
@MonestirPoblet

La capella de Santa Caterina (s. XIII) fou començada l'any 1244 i consagrada el 20 de juny de 1250. És un clar exemple d'arcaisme en arquitectura, ja que s'empren, ben avançat el segle XIII, unes formes pròpies del XII.

1:06 - 7 de set. de 2018

Bisbat d'Urgell
@BisbatUrgell

"Mirar des de dins i estimar. Això és el que hem de fer avui amb tothom i especialment amb els joves" #VictoriaMolins para en el recés de @caritasurgell al @BisbatUrgell

1:05 - 7 de set. de 2018 des de Fundació Sant Hospital

3 resultats · 10 agradaments

Resum en paper de la setmana. Tota l'actualitat a www.catalunyareligio.cat

Catalunya Religió és una iniciativa de l'Associació Cercle d'Estudis Conciliars

Director: Jordi Llisterrí i Boix.

Junta directiva: Eduard Ibañez, Carles Armengol, Manel Manonelles.

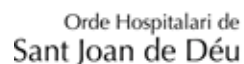
Redacció: Joan B. Galí, Laura Mor Iriarte i Glòria Barrete Vélez.

Consell de Redacció: Eloi Aran, Ramon Bassas, David Casals, Alba Sabaté.

Adreça: Carrer dels Lledó 11, 08002 de Barcelona.

Telèfon: 674050748. **Correu-e:** info@catalunyareligio.cat

AMB EL PATROCINI DE

ENTITATS COL·LABORADORES

